

стареца въ една отъ стаитѣ на странноприемницата при джамията, Рашидъ паша се облѣче и заобиколенъ отъ своитѣ първи офицери и съветници се запъти къмъ джамията. Ала въ джамията не влѣзе, а се изкачи на височината предъ нея, кждето той бѣше свикналъ да стои, когато я градѣха и откждето най-добре се виждаше тя, па заповѣда да му доведатъ стареца.

А когато стариятъ Халилъ дойде, Рашидъ паша застана предъ него и рече:

— Познавашъ ли ме, старче?

Старецътъ примига, втренчи зачервени и погаснали отъ старостъ очи въ пашата, изгледа и онѣзи, които го заобикаляха и каза шепнешкомъ:

— Ако старческитѣ ми очи ме не лъжатъ, и ако сърдцето ми подсказва право, ти си моятъ синъ Рашидъ.

— Е, да, татко, азъ съмъ! И виждашъ ли, паша съмъ! Най-младиятъ и най-храбриятъ паша на султана. А виждашъ ли тая джамия? Азъ я съградихъ! Съ мои пари я направихъ. А ти, татко, нѣкога, когато ме изпъди, рече, че отъ мене човѣкъ нѣма да стане.

Старитѣ, отпустнати устни на Халилъ-баба потрепераха. Сълзи бликаха въ очитѣ му. Но скоро той се овладѣ. Сбра сили, поклати глава и рече:

— Виждамъ, сине, паша си ста-

налъ. Нека е вѣчна славата ти и безсмъртно твоето име! Виждамъ — джамия си построилъ. Нека за това те възнагради Аллахъ! Ала, синко, човѣкъ още не си станалъ.

Онѣзи, които бѣха дошли съ пашата, се спогледаха учудено. А старецътъ настави:

— Защото, синко, ако бѣше станалъ човѣкъ, нѣмаше да ме карашъ да блѣскамъ съ старитѣ си кости толкова пжтъ, за да дойда при тебе да ми се похвалишъ, какво си станалъ и направилъ и да ме укоришъ за онова, което нѣкога устнитѣ ми съ болка сж изrekli, ами ти щѣше да дойдешъ при стария си баща, както Аллахъ е наредилъ и както отъ народа почитъ се пази.

Прехапа устни младиятъ паша. Не очакваше такъвъ отговоръ. Сълзи замѣглиха очитѣ му. Прегърна той мждрия си баща и го поведе къмъ своя палатъ.

На другия день, още въ зори, край джамията се бѣше вдигналъ припрѣнъ глѣчъ. Десетки праздни коли бѣха наредени край нея и пѣргавитѣ рже на раята бърже ги товарѣха съ материала, който бѣше останалъ отъ новата джамия.

Когато всичко бѣше натоварено, единъ офицеръ на конь поведе керована по пжтя за Мадара.

Разправятъ, че сжция день Халилъ Рашидъ паша заповѣдалъ да бжде превозенъ този материалъ въ